

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k,
za pol leta . . . 4 „ — k,
za četrt leta . . . 2 „ — k.

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k,
za pol leta . . . 5 „ — k,
za četrt leta 2 „ — k.

Vredniti in opravičiti
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaila:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1krat
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (štempelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 62.

V Mariboru 29. maja 1869.

Tečaj II.

Nepristranost in pravica!

II.

Nad Ljubljano solene kakor prej vzhaja in zahaja, a vidi, da se je zadnje dni le malo spremenilo na močvirnih, meglenih tleh. Pač je bilo zavrelo, a hitro se je zopet potolažilo, saj na videz in začasno potolažilo. Le malo jih je, ki premišlujejo o zadnjih dogodbah. Med njimi je v prvi vrsti g. Dežman. On spoznava nesrečo, ki jo je sklical nad deželo s svojimi sestavki, v katerih enem smo — da navedemo le en izgled njegovega „pomirljivega“ pisanja — brali krasni stanek: „die wilde Bauernhorde, die auf der Vižmarje-Viehweide aufgetrieben wurde (divja kmečka drhal, katero so bili natepli na Vižmarski spašnik). Ne da bi se pri tem spoznanju bil zbal kazenskega preiskavanja, kajti to vé, da je njegovo pero tiskovno ravno tako svobodno, kakor je politično nedotakljivo društvo „turnverein“, katero zdaj Boga hvali, da so njegovi nameni nemški, kajti ko bi bili slovenski, že bi bili takoj v ponedeljek v „Laib. Ztg.“ brali njegov uradni mrtvaški list: „Ti si nehal biti!“ V vsej svoji varnosti pa vendar nekaj peče g. Dežmana in to je, ka svet noče verovati, da bi bilo njegovo več kakor enoletno zabavljanja proti slovenskemu „kmetstvu“ neškodljivo ali celo koristno. Zatorej mož sedi noč in dan pred svojim tintnikom, grize gosje pero in išče kozla, ki bi nesel njegove grehe v puščavo. V tem smislu gre tolmačiti članke, katere zdaj v svojem organu piše proti znanim narodnim možem. Da bi našel — dato non concessio — svojega kozla, v srcu mu ostane kregulj, ki bo kljuval od zore do mraka od mraka do dne!

Kaj bi mož iz Kravje doline dal, ko bi mogel preklicati „podkovano“ svojo besedo: „Posadni stan!“, s katero je svojemu srčnemu kregulju vrgel nove hrane. Gotovo se mu je moralo zdeti jako „ominoes“, ko se njegovega nepremišljenega „straha“, posadnega stanja nihče ni ustrašil, ampak se mu je svet temveč prijazno namuznil. Namuznil se mu je vsojak, ki se mu je odprla nada do slavne kampanje, kjer bo mogel marsikter že v jedru posekati slovensko hudobijo, ki tiči v nepolnoletnem fantiču, da slovenska mrčes ne bo mogla rasti in se razvijati; namuznil se mu je razburkani ljubljanski svet, ki si od posadnega stanja obeta, da na jezik stopi onemu ogrdovalcu slovenskega sveta, ki je lansko leto v Blatni vasi odprl svojo umazano „butik“; namuznil se mu je slovenski okolični kmet, ki bi imel razlogov dvakrat Boga hvaliti za dobro letino, katero bo tako lahko in drago spečeval med obilne ljudi v dvojnem suknu. Še marsikoga in marsikaj bi lahko naštevati, kar se je vse raje razveselilo kakor pa preplašilo pred posadnim stanjem ex dictatura Dežmani. A naj po svoji obljubi posebno imenujemo enega in to je ljubljanski preiskovalni in kazenski sodnik. Mi dobro vemo, da je preiskovalni in kazenski sodnik državno neodvisen, da sme torej soditi po svojem notrajnem prepričanju. Mi na dalje dobro vemo in smo popolnoma prepričani, da je ljubljanskemu sodniku sveta in nedotakljiva naloga njegovega stanu in poklica, tako sveta, ka ni zadovoljen, da je sveta le njemu v srcu in dejanji, ampak ka tirja, da se ne more in ne sme nikjer in pri nikomur zbuhati dvomba, bodisi tudi toliko neopravičena dvomba, da ne bi on v svojem poklicu brez obzirov vršil tega, kar tirja najviša nepristranost in pravica. Kajti o tem si je gotovo do čistega svest vsak sodnik, da je njegovo delovanje le onda blagodejno in da le onda odgovarja visokim namenom pravosodja, ako sodnikovi izreki tudi med občinstvom veljajo kot izvirni neomadeževane nepristranosti in pravice, ako v njih, če še tako ostrih, občinstvo spoštuje izreke najviše nepristranosti in pravičnosti.

Prepričani smo na dalje, da so si ljubljanski sodniki poleg državne neodvisnosti ohranili tudi neodvisnost mišljenja in prepričanja, in da so na njih kakor na skali odleteli vsi oni napadi na resnico in objektivnost, s katerimi si nemški pisarji v Ljubljani po domačih in tujih listih prizadevajo zasluži javno mnenje in sodbo na svojo stran, na koristi svoje stranke. Mi se torej nikakor ne bojimo, da bi izreki sedanje ljubljanske sodnije sami na sebi ne bili nepristranski brez vsega vprašanja. Drugo vprašanje pa je, ali bo tako sodilo tudi velikoglavno občinstvo. Stanje ljubljanskih sodnikov je v tej zadevi jako delikatno. Ne hočemo preiskavati, ali je imel tepež na Vevčah že a priori kaj političnega zatišja — zdaj ga ima! Kakor zdaj reči stojé, mora si vsak Ljubljančan reči: Právda se tiče nas vseh, tiče se zlasti obéh političnih strank. — Na dalje ne bomo preiskavali, ali je res ali ne, da so vsi ljubljanski uradniki z malimi izjemami privrženci one politične stranke, ki ima iste matadorje s „turnvereinom“, ki utegne priti na sodnjsko vago: občinstvo tako misli! in to nam za naše vprašanje zadostuje. En del občinstva si bo torej obetal od sodnikov enostranosti že zaradi političnega mišljenja, drugi del se je bo bal: oboje enako škodljivo za dobro ime pravosodja in sodnikov med občinstvom! Še bi lahko na dalje naštevati okoliščin, ki bodo občinstvo motile v njegovi sodbi o sodnjski nepristranosti: sin tega ali onega sodnika je morebiti ud „turnvereina“ občinstvo bo takoj tú s svojim prigovorom: „vrana vrani ne izključe oči“; žen a tega ali onega uradnika ali sodnika je nabirala morebiti denar za turnarske trakove in zlojezično občinstvo bo mahoma modrovalo: „pravica hodi črez kuhinjo!“

Pri najnepristranejši sodbi svojeglavnemu občinstvu teh muh ne boš izbil iz glave. Ljubljanski sodniki morajo to samo dobro vedeti, kakor tudi vedóu, da to ne koristi, ne njim, ne pravosodju. Komu bi torej moglo ljubše biti nego ljubljanskim sodnikom samim, ko bi se vsa pravda sploh ne obravnavala v ljubljanskih sodnjskih krogih, komu torej ljubše posadno stanje, ki bi jih rešilo pravde, v kateri jih bo občinstvo krivo sodilo — naj se glasi že njih izrek tako ali tako. Mi si obetamo, da so ljubljanski sodniki napredovalni možje, da bi jim bilo torej ljubše, ko bi na njih mesto stopili porotniki vzeti izmed ljudstva; ker pa nam teh napredovalna Avstrija ni vedela preskrbeti, prepričani smo, da bi se jim pravi kamen od srca odvalil, ko bi jih najnovejše pravde otelo — bodisi tudi posadno stanje. S posadnim stanjem sicer menda ne bo nič, a ~~kar~~ ^{kar} smo tú v interesu čistega pravosodja in spoštovanja do sodnij in sodnikov napisali, ostaja pa vendar stvar, ki s tem še ni rešena, ki pa se mora rešiti: ne justitia aliquid detrimenti capiat! Mi smo si šteli v svojo časnikarsko dolžnost vsega tega javno omenjati, da ne bi prihodnja pravda med svetom dobila glasu, da je bila tendenciozna, ali le tudi, da bi bilo mogoče, ka bi bila tendenciozna. Daljih nasvetov staviti se ne čutimo poklicane; saj smo za se vsaj prepričani, da bodo ljubljanski sodniki, naj že sodijo sami, ali naj jih reši posadno stanje sitne naloge ali naj si konečno sami izprosijo, da se zato pravdo delegira ktera druga sodnja — imeli vselej pred očmi nepristranost in pravico, in pa skrb, da si pravosodje ohrani svoje dobro ime, brez kterega je njegovo delovanje vse pred, kakor blagonsno in koristno.

G. Ivan Nabergoj,

slovenski poslanec za slovensko tržaško okolico, že več let med vsemi Slovenci znan kot možak, ki mu je mari za napredek in splošen razvoj našega naroda: ta mož je v zadnjem času začel večkrat imenovati se po slovenskem časopisju, in žalostni moramo reči, začel se je imenovati s nekim nezaupanjem. Naš list je vselej in povsod brezobzirno spoznano resnico govoril, naj torej spregovorimo tudi v tej sitni, ker osebni stvari.

Znano je, da je bila samo g. Nabergojeva volitev potrjena, družih okoličanskih poslancev pa zavržena. Ker so tržaški Slovenci videli, da Lahi mnogo okrog tega Slovenca hodijo, da ga v svojo družta vabijo, postali so hitro nezaupani. G. Nabergoj je menda to videl, in storil veliko napako, da je nekako osamel, da se zbora za tabor in družih društev slovenskih ni toliko vdeleževal, nego prej. Tako je nezaupnost do njega narastla in denes je nevarnost popolne ločitve, ktera bi bila za Nabergoja in za tržaške Slovence pogubljiva.

V svojem zagovoru, kterega smo mi radi natisnili v 58. številki svojega lista, imenuje g. Nabergoj vse take ljudi, ki mu ne zaupajo: „kratko-videče.“ Mogoče je, mi upamo in želimo vroče, da bi se vsi motili, kateri pravijo, da so Nabergoja Lahi v svoj vpliv dobili. Vsem Slovincem kličemo, čakajte le nekoliko še, hitro ne obsodite; gospodu Nabergoju pa pravimo, varujte se, da ne boste sami kratkovidni. Za nas je namreč gotovo, da Italijani hoče pridobiti, da njega hoče rabiti kot orodje, zato da se tržaško Slovenstvo razdvoji. Morda gospod Nabergoj res še sam tega ne vidi, a sprevidel bo kmalu, in ako značaj ni, prišel bo laški denar, laške prazne obljube in — kaj potem? Naj g. N. pomisli, da so nas naši nasprotniki vselej znali razdvojiti, ne v naš, temuč v svoj dobiček. Gospod Nabergoj je imel v tržaški okolici lepo ime. Naj gleda, da ga ne izgubi. Naj pomisli, da, če ostane zvest slovenskemu programu, zvest tovariš svojim dozdajnjim tovarišem v boji za domačo reč, imel bo mladino za seboj, njegov spomin bo ostal čestitljiv najboljšim njegovih rojakov. Isto tako pa rečemo tudi drugim tržaškim Slovincem, naj Nabergoja ne odpehujejo s prenagljenjem. Še ni prepozno, da se moteno edinstvo, kterega je zlasti tržaškim Slovincem (tako živo treba, zopet ponovi. Dovolj imamo Slovenci že mož, ki so nekaj bili med prvimi vrstami, pa so odpali, dovolj imamo Dežmanov, varujmo se jih napraviti več. Dvojno kletstvo je med nami Slovenci. To dvojno kletstvo je tako imenovano prvakarstvo in pa denar. Odvadimo se prvega; naj neha enkrat vsako absolutistično poželenje po „vodnjstvu“ naj se vsak večini, občnemu mnenju podvrže, naj nihče pretrmoglavo svoje misli ne drži. Mi ne poznamo na tanko notranjih razmer tržaških Slovincem, ki imajo krmilo narodnega gibanja v roci. Ako je v tej reči kaj osebnih grehov, poravnajte jih ob pravem času. Proč z osebnostimi, kjer gre za domovinsko blagost. Kjer pa drugo kletstvo: podkupljen je seže v našo osodo, tam je vse izgubljeno. Preverjeni smo da tega še ni, in varuj bog, da bi bilo.

Gosp. Nabergoj nam je poslal zopet pismo v katerem se brani“ zoper našega tržaškega dopisnika poročanje v št. 59. „Slov. Nar.“ On pravi:

„Prosím Vas vzemite v roke „Osservatore, Triestino“ ali „Cittadina“, ki so na tanko vse govore in napitnice popisali, in prepričali se bodete, da ni istina, kar Vaš lažnjivi dopis pravi. Le skrbno prebirajte in videli bodete, da nikjer ne stoji, da bi bil g. Möring meni napitnico napravil in tudi okoličanov še omenil ni. Napil je novemu županu in „slogi“ „spravi“, ne pa meni. Ako bodete pazljivo brali, izvedeli bodete tudi da nisem jaz rekel da se odpovem trijatvam, ki okoličanom pristujejo po §. 19.

Brali bodete marveč da sem le za tisti čas šaljivo odložil š. in napitnico s kratkim govorom napravil v laškem jeziku, ker slovenskega bi noben razumel ne bil. Kdor bi pa meni in vladnim časnikom ne veroval, naj se poda k gosp. Möringu in prepričal se bode, da se nisem odpovedal š. zakar se tiče naše okoliščanske pravice, temuč da ravno zdaj se zanj borim in tirjam pravice, ki nam po njem pristujejo.*

Mi radi popravljamo karje tu napačnega bilo, tem raje, ker vidimo še dobro znamenje v tem, da g. Nabergoju ni vse eno, kaj Slovenci o njem mislijo. To je znamenje, da vendar od slovenstva ni še odpadel, in to bi radi zavarovali, kakor se da.

Naposled še eno besedo g. Nabergoju. Vi ste tudinapili „slogi“, „spravi“ med Slovenci in Italijani. Lepo to in prav. Ali eno premislite in pomnite in razumejte. Vsak Slovenec bo obe roki vsem sosednjim narodom k slogi ponudil. Ali to le tačas, kader tuji narodi, tuje stranke ne bodo kratile Slovincem ni najmanjša pravice. Slogi za ljubo odstopiti od naših tirjatev, bi se reklo za skledico leče prodati prvorojenstvo. Dokler nasprotniki našega naroda umejo slogo tako, da mi vzdigneni slovenski vrat zopet upognemo, da bo stopila tujčeva peta nanj, kakor je dozdej stala, tako dolgo mi take sloge ne maramo. Ako je g. Nabergoju slogo mislil tako, da naj Italijani vendar enkrat dadé Slovincem vse pravice, ki jim po naturi gredo, ktere tirjajo, ktere je dozdej Nabergoju sam v prvi vrsti tirjal, potem je bila napitnica prav. Ako je pa mislil slogo za vsako ceno, ali slogo za male koncesije, potem naj verjame, da ima duh denšnjega časa, duh slovenstva toliko moči v sebi, da bode njegovo napitnico, v tacem zmislu storjeno, demantiral z djanjem, in ko bi denes g. N. še toliko veljave imel.

Dopis.

Iz Zagreba 27. maja —ič. [Izv. dop.] V 50. listu vašega lista smo prebrali vrstice o Fr. Kurelcu; tudi adreso, ktero so mu poslali učenci velikih šol tukajšnjih, kakor prvemu in najučenejšemu pisatelju hrvaškemu, kateri hrepeni in vso moč in silo v to upira, da bi mi na jugu začeli pisati en jezik. Zato pa je potrebno, da vsak od svoje strani to misel pred očesom ohrani. V tem oziru vsake je hvale vreden in dostojen način pisanja slovenske, in se vidi, da se od vaše strani (kolikor se v Cislajtaniji zamore) tudi dela za edinost in za slog s Hrvati. Kajti je sedanjí čas, pravim sedanjí čas, nemogočno kakovo drugo edinstvo med narodom edne krvi, edne besede, edne minulosti (in če bog in pravica dá, tudi ene prihodnosti, kajti to hoče hasen in osvedočenje naše), zato imamo popolnoma prav, če za knjigo in za jezik vse delamo, v to vse sile slagamo, a vemo tudi to, da je sila moralna uvek jakša in močnejša od sile fizične in marsiktere druge, če se ktera kje nahaja. Naj nas ljudje in svet spozna po jeziku in po besedi, da smo edini. „Die sprache ist das haupterkennungs- und unterscheidungsmerkmal der nationen“ pravi učeni Berghaus. Dobro bo tukaj reči besede slavnega Kurelca, ktere je napisal v slavni svoji „Recimo koja“: „Sada je doba (hora)“, pravi, „da vsaki nas, i vsi skup, rane izvidamo (zacemento), koje nam zadao Turčin, Vlah, Nemač, da ozdravimo, i da ogradimo sgradu nove knjige i jedinstva našega“. Nadalje veli isti sloveči pisec: „Složni narodi još i veća čudesa čine (pozor tukaj!) nego je sbijanje u govor jedan, izgovor jedan. Videli smo i vidjamo, što su učinili i što čine, s naše desne i s naše leve, Crni Vlasi i Béli Vlasi; a mi da se ne složimo u jeziku i proišnašanje besed? Uči se unučé junačkih dědov slozi! Ugledaj se u primère, koje čitaš, i one, što ih gledaš u mrtvo i živo.“

Vlahi so z Macchiavellom delati začeli, pa so v tekočem veku prišli do edinstva. Če mi ni zdaj ne začnemo tako misliti, in za to se pripravljati, kada pak hočemo? Res je, dan denes reči se malo bržeje razvijajo in napredujejo, in nam na jugu ne bo potrebno čakati cele vekove na edinstvo; če pa sami mi ne bomo osvedočeni ne le o pravici edinosti naše na jugu, ampak o hasni in koristi (kajti korist denes največ v svetu vlada), komu da se potožimo, ka tako polabko reči naše napredujejo?

Na naši strani, mislim v Hrvatih, več dolgo časa se dela, kako bi se prišlo do edinosti; ne bom se prevaril, da že od onega hipa, odkar je po prvokrat tujinska roka zadela se ob jakost insilo našo, in jela nas trgati in čipati na kosce, in iz dežele, ktera je bila od podnožja Alp doli do Bolgarije in Albanije, vse same kose in kosce načinila. A po nesrečnih prilikah in razmerah obveljalo je tujcu, kar je namenil bil z nami. Ali v nas še živi duh župana Ljutovida (Frankov v naši domovini še mnogo ima), živi duh Frankopanza in Zrinskih!

Ko bi Vlahe bila družila korist in osvedočenje z Avstrijci, ne bi bili Vlahi režali onako na tujce; kader bi Poljaki mislili, da jim bo boljše pod gospodstvom Rusije, nebi se upirali slovanskim svojim bratom Rusom. Najdeš v Ciceronu „de republica“: Omnis civitas est constitutio populi. Populus autem non omnis coetus quoquo modo congregatus, sed coetus multitudinis juris consensu, et utilitatis communis sociatus“. Sevđ da je ta stari rimski modrec več vedel za pravo kakor za korist, ktera narode veže in združuje, pa vendar ju spominja v svoji definiciji.

Narod, kateri je pod tujcem, gubi svoje narodno dostojanstvo in narodno čast. Za primer vam dajem Poljake, Benečane, Grke. Kaj menite, kaj je navdušilo pesnika vlaškega Leopardia, da je „all' Italia“ speval pismo tisto le: „Oh misero colui che in guerra è spento. — Non per la patria terra, e per lapia Consorte e i figli cari; Ma da nemici altrici. — Per altra gente, e non pur dir morendo: Alma terra Natia, La vita che mi desti, ecco io ti rendo!“

Za takrat bom končal z besedami hrvaškega pesnika, kateri pravi svojemu narodu: „Ah razumej, da nij nikad grana (veja). — Što cel starbar (deblo) prema gaju svemu; I razuměj da nij grđjeg' dana, Neg' kad grabiš korenu svojemu. Plaho raste grana razpuščana; Može l' vihrim' (ve-

trrom) odolet' (zoprstati) u temu? Kad odoli grana, koja prši, Svóm togotom sama sebe krši.“ (P. A. Kazali „Glas iz Pustinja.“*)

Politični razgled.

Iz Ljubljane smo brez posebnega poročila. Torej menda primerno opisuje situacijo ljubljansko telegram v „N. f. P.“, ki pravi: „Divizija husarjev je prišla sem; v dveh krajih litijskega okraja so nameščeni vojaki. Devet sumljivih so izročili sodnji; v Ljubljani je vse popolnoma mirno.“

Iz Prage prinašajo dunajski listi brzojavno vest, da se tam v kratkem snide konferenca českih škofov, ki si hočejo osnovati program za zasedanje prihodnjega deželnega zbora in se porazumeti o tem, kako se jim je vésti pri volitvah za deželni zbor.

„Kraj“ pripoveduje, da sta se gališka poslanca grof Adam Potocki in Rogavski odpovedala poslanstvu.

Demokratsko društvo v Lvovu, o čegar zadnji seji smo nedavno nekoliko vrstic priobčili, je sprejelo resolucijo, ki pravi, 1) da je za Galicijo politična potreba, da ona ne pošilja poslancev v državni zbor dunajski; 2) ljudstvo naj se v taborih v tem smislu izreka, da se poslanci ne bodo mogli z nevednostjo o ljudskem mišljenju izgovarjati, 3) poslanci morajo volilcem račun dati o svojem delovanju; 4) torej naj društvo sklicuje tabore; 5) ljudstvo naj pri tej postavni opoziciji proti vladajoči sistemi svoje duševno delovanje tem bolj napne! Resolucija je bila sprejeta.

„Agr. Zeit.“ poti krvavi pot, da bi vsaj nekoliko oprala sramoto ogerskih in hrvaških državnikov, ki so tako nesvobodnostno in brez vsake dostojnosti zadušili narodni časopis „Novi Pozor“. Agr. Ztg. zastoj opira zamorce; pa so tudi njeni razlogi prav iz trte zviti, kar pa transljantske absolutiste malo briga, kajti velja jim načelo: izgovor je dober, ko bi ga pes na repu prinesel!

V Deakovem shodišču se je vnela velika opozicija proti vladnemu predlogu, naj bi se pravosodje ločilo od uprave. Za zdaj hoté bojda le, da bi se vredila avtonomija komitатов in volitev sodnikov.

„Wien. Abendp.“ prinaša telegram, iz ktereга je razvidno, da je imel atent v Livorni politične nagibe, kajti zločinec Negri je bil že enkrat zaradi političnega hudodelstva obsojen. Do zdaj so zaprli že dvajset oseb, o kterih se sumi, da so se pri zločinu udeležile ali vsaj poprej zanj vedele. Sicer pa kažejo telegrami, da je ne le kralj, ampak da je tudi državni zbor in ministerstvo dalo naznaniti avstrijskemu poročniku svoje veliko obžalovanje zaradi žalostne dogodbe.

Francoske volitve so izpadle, kakor je bilo misliti, dobro za Napoleona. Izmed 260 poslancev, ki so že izvoljeni je dozdej znanih le 28 opozicijonalcev, kteri so 3 stare izgubili pa 6 novih pridobili. Po večih mestih je bilo mnogo razgraje in tepežev.

Na iztoku se zopet prikazujejo nemiri — piše srbski vladni list „Jedinstvo“. — V Carigradu so našli sled neke zarote, in strah pred bolgarskimi ustajniki, ter da bode prišlo do novega spora z Grško, rodi marsiktero strašilo. Nezadovoljstvo je veliko v Hercegovini in Bosni. Katoliški Srbi v Bosni so podali peticijo sultanu, ktero je napisal škof mostarski, in v kateri se išče pomoč proti samovoljnim agam, proti novim davkom, ter prosi, da se postave izdajajo v jeziku, s kterim narod govori.

Ruska vojna ladija (korveta) „Otikal“ je prišla pod vodstvom kontre-admirala Butakov-a v Trst.

Iz Peterburga se poroča, da je generalni guvernér turkestanski, general Kaufmann, pri nekem banketu djal, da Rusija ne misli več na pridobitve v srednji Aziji, temuč na ohranjenje miru.

Na Španjskem se množe republikanskagibanja. Posebno v Andaluziji in Kataloniji nahaja republikanska stranka čezdalje več prijateljev. Republikanci dejansko še niso nič začeli. Pričakovati pa je, da se bodo še dalje odločno ustavljali sklepu večine kortezov, ki je odobrila kraljevsko vladanje, dasi še zastoj išče kralja, kar republikancem dobro pride. Ti namepravajo katalonske provincije od druge Španije odcepiti in narediti posebno republiko iz njih.

Razne stvari.

* (Iz Karlovca) naznanja 26. t. m. telegraf: Črna maša za ranjnim banom Jelačićem je zbrala denes ogromno število ljudstva v cerkev. Pri maši so bili nazoči: civilne in vojaške oblastnije, 48 bojnih tovarišev Jelačičevih, meščani, ženske črno oblečene in vsa šolska mladina. Slišali so se „živio“-klici na leto 1848.

* (Dr. Toman), ki je še na Dunaji, je deklamoval v salonih grofa Taaffe-ja, na željo grofice Taaffejeve dve Preširnovi pesmi. Nu, je tudi nekaj! Če že noče navdušiti se za zedinjeno Slovensko, nimamo mi nič zoper to, če širi slavo „učitelja Anastazij Zelencevega“.

* (V slovenski Bistrici) bodo imeli štajerski nemškutarji velik zbor. Glasovali bodo, to se ve, zoper zedinjenje Slovincem itd. ter kakor so vajeni mnogo fraz izlekli na dan. Glasovali bodo kakor „Tagespost“, njih organ, pové, pod varstvom sabelj celega skadrona husarjev. Tudi pod milim nebom se ne upajo sniti se, temuč na nekem dvorišču se bodo nam Slovincem grozili. In to hoče biti nasprotna demonstracija zoper slov. tabore? Slovinci se ne bodo udeleževali tega shoda, pa napravili bodo druge in drugačne zборе.

* (Miletiču) so Srbi v Pančevi napravili veliko blakado.

* (Zbor slovanskih studentov) na Dunaji bode 7. junija. Zastopana bodo študentska društva vseh slov. narodnosti.

*) Kurlevčevega odgovora prosimo.

Vredn.